

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 51 / II Legislatura

Divendres, 17 de gener de 1986

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn**

Sessió de la Diputació Permanent

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia i deu minuts.

Proposta de convocatòria del Ple del Parlament d'acord amb el que disposa l'article 52.1.4.º del Reglament (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a la convocatòria i a la sol·licitud de convocatòria (p. 2308).

Torn a favor : H. Sr. Armet (S) (p. 2308).

Posició dels Grups : I. Sr. Torres (ER) (p. 2309), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2310), I. Sr. Fernández (P) (p. 2310) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2311).

Votació : rebutjada per 10 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 2312).

S'aixeca la sessió a tres quarts d'una del migdia i onze minuts.

SESSIÓ DE LA DIPUTACIÓ PERMANENT

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Ordre del dia

Punt únic : Proposta de convocatòria del Ple del Parlament, d'acord amb el que disposa l'article 52.1.4.º del Reglament.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que aquesta sessió ha estat convocada d'acord amb l'article 54 del Reglament, a petició de tres Grups parlamentaris. Prego un Secretari que doni lectura a la convocatòria i a la sol·licitud de convocatòria, perquè aquesta sessió, d'acord amb la petició, s'ha fet amb caràcter urgent i les convocatòries han estat fetes per telèfon, telegràficament i a través de les bústies dels Il·lustres senyors Diputats. Per tant, doncs, prego que un senyor Secretari tingui la bondat de fer la lectura d'aquests dos documents.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Convocatòria : «D'acord amb l'article 54 del Reglament, i a petició dels Grups parlamentaris Socialista al Parlament de Catalunya, Popular i el Partit Socialista Unificat de Catalunya, es convoca les Il·lustres senyores Diputades i els Il·lustres senyors Diputats a la sessió de la Diputació Permanent que es tindrà el proper dia 17, a les 12 hores, a la sala número 1, per tal de considerar i, si s'escau, acordar, la convocatòria del Ple del Parlament, d'acord amb el que disposa l'article 52.1.4.º del Reglament del Parlament.

»Palau del Parlament, 15 de gener de 1986».

Signat : «Miquel Coll i Alentorn, President del Parlament».

L'escrit dels Grups parlamentaris porta el Registre d'entrada 7.080, i diu : «A la Mesa del Parlament. Els Grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb el que preveu l'article 54 del Reglament de la Cambra, sol·liciten la convocatòria urgent de la Diputació Permanent, per tal de considerar i aprovar, si s'escau, la convocatòria del Ple del Parlament, en virtut de l'article 52, quart, del Reglament, amb l'objectiu de conèixer i debatre les característiques i conseqüències dels canvis produïts darre-rament en el Govern de la Generalitat.

»Palau del Parlament, 14 de gener de 1986».

Signat : «Lluís Armet, Grup Socialista; Rafael Ribó, Grup del PSU; Jorge Fernández, Grup Popular.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, podem passar a l'objecte d'aquesta reunió. Hem de fer avinent que la seqüència del debat es descabdellará de la manera següent : un torn a favor, de deu minuts, d'un dels signants de la sol·licitud; un torn en contra, de deu minuts, i possibilitat que els Grups parlamentaris fixin llur posició, per la qual cosa disposaran de cinc minuts.

Passem, doncs, al debat, i prego als oradors que s'atenguin rigorosament al tema de la conveniència o no d'acordar la convocatòria del Ple del Parlament, i en cap cas entrar en el fons de la qüestió. Altrament, la Presidència —molt a desgrat— hauria de cridar l'atenció.

Per tant, dono la paraula a l'Honorable senyor Armet, per a

un torn a favor.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President. En aquest torn a favor, voldria començar per recordar quina ha estat la trajectòria del nostre Grup parlamentari quant a potenciar en tot moment la necessitat que el Parlament de Catalunya fos el centre de debat, d'informació, de coneixement, de control i d'impuls del Govern de Catalunya. És a dir, que el Parlament de Catalunya ha de ser el que primer pugui arribar a conèixer tots els problemes, totes les situacions, tots els projectes, totes les esperances que es projecten sobre la nostra realitat nacional.

Des d'aquest punt de vista, sí que voldria dir que l'opinió del nostre Grup és que aquesta sensació de la marginació deliberada que s'ha fet d'aquesta institució en el sentit de negar debats sobre temes tan importants com ensenyament i sanitat en moments clau; modificacions que va fer el mateix Parlament, que retallaven les possibilitats d'actuació d'altres Grups parlamentaris pel que fa al canvi del Reglament o a l'importantíssim canvi de l'Estatut interior de Catalunya, fet de forma unilateral, sens dubte són una mostra d'aquesta actitud.

Però el cas que avui ens ocupa és un cas més clar, més net, més definit, en el dret comparat, que és la crisi d'un govern; i, davant la crisi d'un govern, és bo que sigui el Parlament el primer informat de l'abast d'aquesta crisi i que pugui conèixer en profunditat quines són les causes que l'han originat, i que el President de la Generalitat estigui present, aquí, al Parlament, per informar-ne.

Jo voldria dir que la nostra responsabilitat va passar pel següent : en primer lloc, quan els fets succeïen i estàvem reunits en Ple, vam demanar nosaltres una sessió específica, amb un punt de l'ordre del dia, que es podia fer perfectament, segons diu el nostre Reglament. Se'ns va negar.

Quan els fets havien ja succeït, es coneixia l'abast del que podíem denominar «la primera crisi» de govern, es va demanar, en el període de sessions, que les tres interpellacions es poguessin substanciar en un ple extraordinari. Se'ns va negar.

I avui, quan es comencen a conèixer detalladament i en profunditat les claus interpretatives d'una crisi, demanem, en període de vacances parlamentàries, a través d'aquesta Diputació Permanent, que es pugui celebrar un ple del Parlament. Fent això no fem res més que situar el Parlament a l'epicentre de la vida política de Catalunya, que és el que diu el nostre Estatut. No fem res més que resituar les coses per tal que els ciutadans de Catalunya puguin estar informats a través de la Cambra representativa, no a través de moviments personals, comunicacions parcials i creació d'inquietuds que no són mai positives en una vida política parlamentària.

Diria com diu un Il·lustre Diputat del Congrés de Diputats, senyor Miquel Roca, quan assenyala que «tot remodelatge sempre significa una crisi política». Jo crec que va ser una actuació possiblement exagerada, però el que sí que diria jo és que una dimissió inesperada pel mateix President de la Generalitat, evidentment és una crisi important.

Jo diria que aquí, en la situació que ens trobem —i per això és encara més necessari demanar un Ple—, ens trobem en una situació en què es produeix una dimissió inesperada, en un tema d'una gran profunditat política, com és el tema del Departament de Cultura, que, sense dubte, en aquests moments, té una importància gran en el país —per tant, té unes profundes

conseqüències, aquesta dimissió inesperada—, més una crisi que estava planificada des del punt de vista de les orientacions del President i del Consell Executiu. És a dir, una crisi que es preparava per al mes de febrer, no parlant de crisi, sinó parlant de remodelatge de govern; per tant, ens trobem davant aquesta doble circumstància.

Aquesta dimissió inesperada precipita els fets i crea una situació d'incertesa generalitzada. Aquesta crisi planificada —avui se'n comencen a conèixer les claus, i a nosaltres ens preocupa— es fonamentava en tres aspectes bàsics, des del nostre punt de vista, que eren : canvis importants en Departaments del Consell Executiu, reducció del nombre de Conselleries, com ha dit algun alt representant del Govern —i d'aquí ve aquella frase que ens va fer riure tant a tots, de la «desburocratització»— i, en tercer lloc, fer una mena d'aparent salt endavant, llançant un pla d'inversions coordinat de Catalunya; és a dir, unir el remodelatge amb una aparença de pla d'inversions, involucrant les altres administracions actuant a Catalunya, especialment l'Administració local. Un cop vistes parts del projecte de reorganització territorial de Catalunya, entenem perfectament que el que volia dir és agafar els diners dels altres, però és evident que aquests eren els tres elements fonamentals que inspiraven aquesta crisi planificada.

A més de la dimissió inesperada i de la crisi planificada, ens trobem amb un fet que a ningú no se li pot escapar, quant a la seva importància política : novament el senyor Miquel Roca —que ningú dubta de la importància que té en un dels partits de la Coalició, pel lloc polític que ocupa— diu, clarament i explícitament, que el que és actualment el número dos indiscutible del Consell Executiu de la Generalitat —si fem abstracció del senyor Prenafeta, que no té representació, diguem-ne, reconeguda, parlamentària—, aquest número dos podria i caldria que acompanyés unes llistes determinades al Congrés dels Diputats. Això no ho diu ningú que no sigui autoritzat, no ho diu cap mitjà de comunicació que faci qualsevol hipòtesi sobre el tema, sinó que ho diu el senyor Miquel Roca. Per tant, ens trobem —i torno a sintetitzar— : dimissió inesperada, amb unes conseqüències importants, una crisi que estava planificada per al febrer i no sabem com es pensa orientar actualment aquesta situació i, a més a més, un anunci inquietant, que afecta una de les peces clau del Consell Executiu de la Generalitat.

Aquest és el context polític en què ens trobem en aquests moments; davant aquest context polític, no podem dir que s'han produït unes dimissions sense importància o una petita política de remodelatge, sinó que estem davant d'un *impasse* polític de primera magnitud i, possiblement, l'*impasse* polític més important que es produeix al llarg d'aquests sis darrers anys a nivell de Catalunya, des de la perspectiva del que podríem anomenar «crisi del Consell Executiu».

És per això que, si en qualsevol situació normal en què es produeix un petit canvi, remodelatge o una crisi governamental, és bo, convenient, necessari i obligat que el President de la Generalitat assisteixi al Parlament de Catalunya per explicar les raons dels canvis, dels canvis que s'han fet i de la previsió de futur, amb un cas d'aquestes característiques, sens dubte és del tot necessari i important que aquest Parlament en sigui informat i pugui fer un debat sobre aquest tema.

Per acabar, si valorem que en aquests darrers temps, sense

que el Parlament n'hagi pogut parlar, es produeixen dimissions inesperades de Consellers del Govern de Catalunya, sense el coneixement ni l'acord del President de la Generalitat; si es produeix una crisi que passaria per un remodelatge que es pensava fer d'aquí a propers dies, és a dir, al mes de febrer; si es produeix un qüestionar o recol·locar, o reorientar la ubicació d'una de les persones clau del Consell Executiu, com és el senyor Macià Alavedra, i si això, evidentment, es produeix també com a marc de referència d'uns interessos polítics, d'una operació de política espanyola que, poc o molt, crea condicionaments en el Consell Executiu, evidentment, és una equació de quatre variables que vostès podran dir que aquesta equació es resol amb una única resposta, que és Catalunya, però és evident que es resol amb una «x» de complexes, d'importants dimensions, que és del tot necessari que aquest Parlament conegui i que aquest Parlament pugui debatre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat... No hi ha torn en contra? (*Ll. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, per anunciar que el nostre Grup no farà torn en contra, sinó que es posicionarà.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Aleshores, passem al posicionament dels Grups en la forma habitual, o sigui, començant pel Grup de menor volum numèric, que és Esquerra Republicana de Catalunya. Per això, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Per la nostra part, volem manifestar d'entrada que no veiem cap motiu suficient per variar en el més mínim l'actitud que vàrem adoptar en la darrera sessió plenària del Parlament, en la darrera Junta de Portaveus, referents totes dues reunions al mateix tema.

Nosaltres, igual que el Grup Socialista, som respectuosos de les prerrogatives del Parlament, i ho hem demostrat cada vegada que ha estat necessari, i ho continuarem demostrant, però en aquest cas concret no creiem de cap manera que es tracti d'una marginació deliberada dels drets del Parlament, almenys amb els texts reglamentaris a la mà.

La importància de la crisi —si així se l'anomena—, és a dir, la substitució de dos Consellers per dos altres Consellers, l'avaluació d'aquesta crisi, ho repeteixo, és una cosa subjectiva o de Grup, però de cap manera es pot sotmetre a criteris d'objectivitat. Per la nostra part, ja vàrem dir —i ho repetim— que no donem cap transcendència política a aquest tema en concret. Ha dit el Portaveu del Grup Socialista que ara es comencen a conèixer les causes profundes que varen motivar aquestes dimissions; jo, personalment, encara no les conec; potser un dia se sabran, però personalment no m'impedeixen de descansar tranquil·lament, el fet de conèixer aquestes causes que, d'altra part, han estat explicades abundantment per totes les parts interessades.

Jo no sé què vénen a fer aquí, en aquest debat, declaracions que pugui fer el senyor Miquel Roca Junyent o interpretacions sobre l'actitud que pugui tenir el senyor Macià Alavedra en relació amb la política espanyola, etcètera; també podríem fer conjectures en relació amb alts personatges del Govern espanyol que plantegen situacions similars o inverses en relació amb la política catalana.

Dimissions inesperades? Potser sí, però es donen molts casos de dimissions inesperades, i altrament importants, que la que nosaltres hem enregistrat aquí en el nostre Consell Executiu, i també es dona el cas de dimissions esperades i que no es produeixen; per tant, tot això són conjectures, són interpretacions d'una realitat que és el que és i no una altra cosa que el que és. Per tant, nosaltres creiem, amb tota sinceritat, tot respectant els drets del Parlament a exercir enterament la seva sobirania, nosaltres creiem que aquest debat ens l'hauríem pogut perfectament estalviar, perquè el Portaveu que ha defensat la proposició de convocatòria no ha aportat ni el més mínim argument que pugui modificar l'opinió de la majoria de la Cambra.

Per tant, nosaltres —i no vull ser més llarg, perquè el meu temps és reduït i perquè no tindria altres arguments a afegir que els que ja he repetit reiteradament—, per la nostra part, ens oposarem rotundament a aquesta petició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspon d'intervenir al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per això tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Fa un mes que es va produir l'esdeveniment que motiva la reunió d'avui; era la tercera setmana de desembre, i som, pràcticament, a la tercera setmana de gener, i avui ens reunim en un òrgan més col·lectiu i amb un altre tipus d'abast que el de la Junta de Portaveus, com és la Diputació Permanent, perquè el Reglament ho mana taxativament, perquè si el Reglament deixés el més mínim marge a la discrecionalitat política de la majoria, una vegada més, les minories no tindrien dret a ser escoltades, perquè és la interpretació a què ens ve acostumant, des de l'abril del 84, la nova majoria : allà on es poden agafar discrecionalment a interpretar aquests marges o, de vegades, fins i tot, anant més enllà d'aquests, a no deixar sentir arguments que puguin ser contraris a la posició política de la majoria.

L'enfocament formal del tema, ja el vam sentir en discussions anteriors, quan es va debatre en el Ple la possibilitat de canviar l'ordre del dia. Fins i tot el senyor Subirà es va permetre la petita llicència literària d'afegir un mot a una llei tan important com la del President, el Parlament i el Consell Executiu; els arguments partidistes, també els vam sentir i els tornarem a sentir avui : «A Madrid no ho fan i, per tant, tampoc no ho farem a Catalunya», etcètera... Arguments que, curiosament, no s'utilitzen unes altres vegades, quan es tracta d'aprofundir l'autonomia de Catalunya.

A nosaltres ens interessa remarcar que, al Parlament de Catalunya, s'hi pot dur tot, tota mena d'afer polític i s'hi han de dur, principalment, els afers que tenen un rerafons polític considerable, com és uns canvis en el Govern. Com que això és un sistema parlamentari —més o menys petit i modest, però parlamentari—, el Govern emana del Parlament.

Els motius reals d'aquests canvis, deia el senyor Torres que no els coneixia, però, d'altra banda, ha dit que s'havien explicat abundantment. Aquí està la contradicció que voldríem assenyalar, no pel senyor Torres, sinó per tots nosaltres. Nosaltres no coneixem els motius reals d'aquests canvis i, en canvi, sí que hi ha abundantment rumorologia i tota mena de notícies —legítim, d'altra banda, que els mitjans de comunica-

ció, com és la seva funció, recullin aquests rumors i aquestes notícies— sobre el fet.

Sembla que el motiu principal és la promoció personal de dos Consellers o ex-Consellers; aquest va ser el motiu que es va dir : «No, és que tenen altres aspiracions en les seves carreres professionals...» Ara, imaginin-vos que hi haguessin motius pressupostaris o d'opció de pressupost del Govern de la Generalitat, o que hi haguessin motius que duen a una manifestació irresponsabilitat per incomplir acords institucionals subscrits per alguns Consellers; imaginin que hi haguessin motius d'aquesta entitat. Dic imaginin-ho, només, perquè —ho repeteixo— sembla que hi ha purament una raó de canvi de feina.

Nosaltres vam acabar la nostra intervenció en aquell Ple recordant les paraules del President de la Generalitat, que «ja ens assabentaríem pels diaris què succeïa en aquesta crisi» i, fins ara, continua essent així. És pels diaris que ens anem assabentant què succeeix respecte d'aquesta crisi.

Nosaltres creiem que ens n'assabentarem quan acabi la crisi; no la donem per tancada; ens n'assabentarem quan algun altre Conseller que vol retirar-se obligui a altres canvis; quan algun altre Conseller, que sembla ser inoperant o que té alguna Conselleria inoperant, sigui substituït i quan algun altre Conseller, com que és «diputable», vagi a unes eleccions generals. I aquí, de nou, senyor Torres, m'agradaria dir-li que sí que ens interessa molt que el senyor Alavedra continuï de Conseller de Governació o no, perquè resulta que és el Conseller de Governació; no és un polític o un dirigent «x» o «z» : és un membre del Govern de Catalunya que —ho torno a recordar— depèn d'aquest Parlament quant a la seva funció, al seu impuls i al seu control.

I, a l'últim, voldríem assenyalar novament un defecte del nostre Reglament : el senyor Subirà —lentament, però de manera progressiva— va aprenent la tàctica parlamentària (*ri-alles*), i avui ha renunciat novament al seu torn de rèplica per poder fer el seu torn de rèplica al final que intervinguessin tots els portaveus parlamentaris, i el nostre Reglament —que en això s'aproxima més a un reglament de «callament» que no pas de «parlament»— ens impedeix fer, de debò, les rèpliques, que seria contestar-nos els arguments mútuament. I aquí, a partir d'ara, quedem muts per a qualsevol argumentació que doni la majoria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del Grup Popular. Per a això, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. En ocasió del Ple que s'estava celebrant quan ens vàrem assabentar, a través de la premsa, del possible remodelatge del Consell Executiu de la Generalitat, vam fer des de la tribuna del Ple del Parlament una intervenció en què justificàvem la nostra petició, com a Grup cosignant de la petició per tots coneguda, i que basàvem aquesta petició, en tres arguments, bàsicament.

Dèiem que eren raons de tipus reglamentari, de pràctica parlamentària i d'oportunitat política les que, des del punt de vista del Grup parlamentari Popular, justificaven absolutament aquella petició.

Jo haig de dir que, evidentment, les raons de tipus reglamentari o de pràctica parlamentària, per a nosaltres, continuen evi-

dentment absolutament vigents, però, sens dubte, la tercera raó —la raó d'oportunitat política—, d'alguna manera, s'ha perdut clarament. Jo no tinc cap tipus de dubte que en aquests moments, un mes després dels esdeveniments que estem comentant, l'opinió pública catalana, i també l'interès de les senyores i dels senyors Diputats, ha perdut una mica d'importància, i potser aquesta era la motivació última que va justificar que els Grups parlamentaris que donen suport al Consell Executiu de la Generalitat es van oposar a aquesta petició.

A mi, en tot cas, sí que m'interessaria remarcar, des de la posició, des de la perspectiva del Grup parlamentari en nom del qual estic parlant en aquests moments, que nosaltres no vam fer aquesta iniciativa des d'una posició d'oposició política al Consell Executiu, sinó des d'una posició més institucional, d'oposició parlamentària, que jo crec que significa una distinció important.

Vull dir que no era la nostra petició, o no tenia l'esperit, de fer una crítica al Consell Executiu i, evidentment, tampoc al President de la Generalitat. L'únic que estàvem demanant és, al President del Consell Executiu de la Generalitat, al President de la Generalitat, que comparegués davant el Ple del Parlament i expliqués als representants del poble de Catalunya quines eren les motivacions d'aquell remodelatge i en quina mesura podien influir en un canvi de l'estratègia política del Consell Executiu, els canvis que s'havien anunciat a través dels mitjans de comunicació.

Però vull recordar, per exemple, com el senyor Subirà, en nom del Grup parlamentari de què és Portaveu, va dir des de la tribuna del Parlament que no hi havia dimissions; el temps transcorregut des d'aleshores, jo crec que justifica clarament que sí que hi ha hagut dimissions i que hi ha hagut, en definitiva, un canvi del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat.

Per a mi no té massa importància si això és una crisi, és un remodelatge o el que és; jo crec que els noms no fan les coses. El que sí que és important és que, si nosaltres hem de procurar impulsar i controlar l'acció de govern, aquest Govern ha estat canviat en un 20% i, evidentment, això té importància i justifica clarament, des de la nostra perspectiva política, aquesta petició i, en definitiva, lamento molt sincerament que en aquest cas el Parlament hagi jugat un paper com de convidat de pedra en tota aquesta actuació política.

No sé si el Parlament ha de ser l'epicentre o el centre de gravetat de la vida política catalana, però no tinc cap mena de dubte que el Parlament ha de jugar un paper més important que el que en aquesta ocasió ha jugat.

Hi insisteixo: nosaltres ens hem assabentat del que ha passat, del que pot passar en el futur, a través dels mitjans de comunicació. Com ha dit un col·lega anteriorment, el President de la Generalitat va dir en els passadissos d'aquesta Cambra que ens assabentaríem a través de la premsa de com es farien aquests canvis i de quina manera això influiria en la futura línia política del Consell Executiu; malauradament, aquesta afirmació s'ha confirmat. I per a nosaltres és una decisió política equivocada, és una decisió política que no tenia per què perjudicar de cap manera el Govern de la Generalitat, i creiem que s'ha perdut una ocasió important per introduir en la pràctica parlamentària d'aquesta Cambra catalana uns *modos* d'actuació política diferents dels que, en casos com aquest,

s'havien portat fins ara en l'anterior legislatura.

Insisteixo que hem perdut una ocasió important de posar el Parlament de Catalunya en un nivell adequat en l'escenari polític català i lamentem profundament que el Grup parlamentari —els Grups parlamentaris— que donen suport al Govern de la Generalitat no hagin entès que la nostra petició era una petició absolutament institucional, una petició obligada des del punt de vista del Reglament de la Cambra i, per tant, que no tenia l'esperit de crítica al Govern. S'ha perdut, això sí, una ocasió d'or per modificar determinades pautes d'actuació que s'estan portant en aquesta legislatura des dels Grups majoritaris en aquesta Cambra.

S'ha perdut aquesta ocasió; nosaltres ho lamentem i avui, amb coherència amb el que havíem fet fa un mes, i després, en ocasió de la Junta de Portaveus, hem perseverat en la nostra línia perquè creiem, sens dubte, que en aquest cas nosaltres tenim la raó.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Correspon ara la intervenció del representant de Convergència i Unió, Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Moltes gràcies, senyor President. Agafo la paraula per considerar, per tercera vegada, els mateixos arguments sobre la qüestió que ens ocupa, i que sigui la tercera vegada i no s'hagi aportat cap element nou al debat em dóna peu que, amablement, pugui contestar —insisteixo, amablement— aquella —que també considero amable— al·lusió que m'ha fet abans el senyor Ribó.

Efectivament, probablement, jo aprenc lentament. De tota manera, li agraeixo la concessió que aprenc, encara que lentament. I prefereixo molt això que no pas molt ràpidament no aprendre mai res de nou.

Per tant, el que hauré de fer és repetir —per tercera vegada— els arguments donats sobre aquest tema. La primera va ser en el Ple que s'ha esmentat, la segona, una reunió de la Junta de Portaveus —la darrera— i, la tercera, avui.

Nosaltres estem convençuts —tal com ha dit el senyor Víctor Torres— que aquí hi ha hagut la simple substitució de dos Consellers. Pensem que no hi ha hagut, que no hi ha cap element de crisi ideològica ni programàtica en el Consell Executiu ni en els Grups parlamentaris que li donen suport, i que tampoc no hi ha cap element de crisi en la relació de forces de l'esforç entre les forces polítiques que en aquests moments componen el Govern de la Generalitat.

Fins aquí, són els vells arguments, que ens porten d'una manera clara a donar el nostre vot contrari a aquesta convocatòria que es demana, perquè considerem que aquesta mera substitució de dos Consellers no justifica de cap manera el debat parlamentari, i que hi ha altres maneres, com les que s'han utilitzat, precisament, per donar compliment al mandat de la llei.

La llei s'ha complert en el sentit de la comunicació oficial que el President del Govern de la Generalitat ha fet al President del Parlament i, a més, perquè d'aquesta manera de complir la legalitat hi ha precedents. Si no ho recordo malament, almenys es va utilitzar —si no en totes, en algunes, i probablement en totes, ho hauria de precisar més— en les crisis o canvis, en les substitucions de Consellers que es van produir durant la passada legislatura.

Però, potser sí que jo podré, avui, afegir algun argument nou per a aquesta negativa nostra —que ja he anunciat— que, realment, es convoqui el Ple per fer aquest debat. I l'argument me l'ha suggerit, precisament, una de les intervencions que s'ha fet anteriorment.

Nosaltres hem estat veient l'evolució —que és una cosa que crec que tots els Grups parlamentaris han de fer— de l'opinió pública, de la sensibilitat de l'opinió pública sobre la qüestió que ens ocupa i, a més a més, reflectida —també s'ha dit— en el tractament dels mitjans de comunicació sobre aquest tema.

I nosaltres hem observat que, amb la sensibilitat que té el nostre poble, que és una sensibilitat realment important en el terreny polític, ha quedat demostrat en les darreres setmanes que la percepció —almenys aquesta és la percepció que nosaltres tenim del fenomen— pública abona precisament la nostra posició, en el sentit que, repassant aquesta percepció pública i el seu reflex en els mitjans de comunicació, es veu que aquest és un tema que, com a tema potencialment important —nosaltres pensem que important no ho va ser mai, però potencialment important— ha desaparegut pràcticament de la preocupació pública reflectida en els mitjans de comunicació.

Això, simplement, per a nosaltres serveix per reforçar aquella argumentació inicial, de dir : «Senyores i senyors Diputats, es tracta, simplement, d'una substitució de dos Consellers, i nosaltres pensem que és totalment inadequat amplificar aquest tema, creant, provocant un debat específic sobre aquesta qüestió en el Parlament de Catalunya».

Per totes aquestes raons, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres anunciem el nostre vot contrari a la proposta que s'acaba de fer. I, abans d'acabar, voldria recordar que fins i tot en una hipotètica abstenció dels Grups que han anunciat que hi votarien en contra, si no tinc mal llegit —i em sembla que ho recordo bé— el Reglament, tampoc prosperaria la proposta, perquè la proposta és de les que requereix una majoria absoluta en el sentit afirmatiu.

De tota manera, com que nosaltres volem que la nostra posició quedi ben clara, no farem ús d'aquesta possibilitat de l'abstenció, sinó que hi votarem en contra, tal com hem anunciat.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat aquest debat, anem a procedir a la votació.

Per tant, els Il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a la convocatòria del Ple extraordinari, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui siguin en contra d'aquesta convocatòria?

Els qui s'abstenen?

Bé, com que el resultat és de 10 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció, és ben clar que la majoria absoluta no ha estat obtinguda i, per tant, no procedeix la convocatòria del Ple del Parlament.

Acabada la nostra feina, doncs, moltes gràcies, senyors Diputats.

Aixequem la sessió.

(Són tres quarts d'una del migdia i onze minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el propvenent 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1986.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.200 Pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.200 Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.000 Pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per nùm. la quantitat de pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3